

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1893.

43de Aargang.

En paafaldende Kontrast.

For syb og syrethve Nar siden saa man et lille Selskab af modige, ærlige og gudfrøgtige Mennesker, flygtende fra blodtørstige Pøbelhobe og møjsommeligt banende sig Vej over de øde og ukjendte Sletter mellem Misourifloden og Klippebjergene. De vare fordrevne fra deres Hjem, deres elskede Stad var bleven plyndret, deres Tempel brændt og deres Ejendomme konfiskerede. De vare paa Vandring, men vidste ikke, hvorhen Rejsen gjaldt. Besjælede af en levende Tro paa Gud fortsatte de deres Vandring; Dag efter Dag fjærnedede de sig længere og længere fra den ugjæstfrie og ufølsomme Civilisation. Knurren høretes aldrig; Ingen klagede; de mange Bønner, som hver Aften opsendtes til Herren, styrkede dem. De trodsede enhver Fare, overvandt alle Hindringer og sejrede over de mange Gjenbordigheder, som mødte dem, og endelig kunde de stue de snebedækkede Bjerge, bag hvilke de haabede at finde Hvile og No.

Der er skrevet Meget om disse Pilegrimmes Vandringer, men for kom-

mende Aarhundreder vil Uddrivelsen af dette Folk, hvis Tro var deres eneste Vejleder, blive Gjenstand for Poesi og Sang. Den vil vise sig at være et uudtømmeligt Emne, og Historien derom, som endnu ikke er skreven, vil en Gang findes blandt Verdens Literatur. Naar vi nu rejse over disse øde Sletter, kunne vi med Digteren sige:

„Vi se de Steder, hvor med Skridt saa
svage
De en Gang vandred' over Orknens
Sand.
De Mærker efterladte, hine Dage,
Da uden Hjem de gik i eget Land.“

De havde banet sig Vej gjennem Bjergklosterne og vare næsten komne til deres Rejsses Maal — deres Hvilested laa udbredt for deres Dje, og de trætte, udmattede Pilegrimme vendte deres Blik mod deres ædle Anfører for at modtage videre Vejledning. Guds Mand hvilede paa ham, og han følte, at her var Stedet, hvor de Hellige kunde finde No og bo i Tryghed. Han saa

tydeligt Zions fremtidige Herlighed, og disse mindeværdige Ord kaldt fra denne Husholdnings Moses' Læber: „Det er nok. Dette er det rette Sted.“

Der var Nogle, som søgte sig skuffede ved denne Aabenbaring. Var dette Stedet, de havde haabet paa, og som de havde døjet saa Meget for at naa? Denne golde Orken, kun bevoftet med Salvie; disse tørre og øde Sletter, hvor endog Indianerne næppe kunde opholde sig; hvor Jordbunden var fuld af Alkali (Subsalt); hvor det vantrevne Græs næppe var tilstrækkeligt til at mætte deres Kreaturer; hvor der ikke fandtes et Træ eller saa meget som en Blomst. Hvem kan forestille sig den ualmindelig store Tro, der maatte til hos disse ihærdige Pionerer for at bevæge dem til at begive sig til en saadan ufrugtbar Dal samt til at følge deres Leder og adlyde hans Befalinger? Denne Herrens Tjener sagde: „Her skal vor Guds Tempel staa;“ og netop paa den Plet, hvor han, da han udtalte denne Sætning, satte sin Stav i Jorden, staar nu det herlige Salt Lake Tempel. Nutidens Historie kan ikke fremvise et Sibeystykke til dette. Den Tro, som disse ædle Mænd og Kvinder lagde for Dagen, hæver sig over enhver Sammenligning.

Nu begyndte deres Kamp for Tilværelsen; de pløjede og saaede; de indførte et hidtil ukendt Vandings-System, saaledes at de ved at lede Strømmene i Kanaler til Marken kunde vande den og paa den Maade saa den til at afgive sin Grøde; de byggede Hjem, Skolehuse og Kirker. De lavede Beje op til Bjergene, hvor de fandt Lømmen; de gravede Vandkanaler til deres Landejendomme; de stiftede Fred med Indianerne, sejrede over Elementerne og overbændt de ødelæggende Græshopper; de byggede Jernbaner og oprettede Te-

legrafforbindelse; de opførte Forraads-huse til deres Grøde; de modtog praktiske Lærdomme fra deres Ledere og nødde Godt af disse Raad i deres daglige Virksomhed; de bleve stræbsomme og maadeholdne — de havde allerede lært at være ydmyge og taalmodige.

Medens Andre søgte efter Guld, bleve de ikke ledte paa Afveje ved Paavirkninger til at trakte efter skjulte Skatte; de ønskede hellere at aple deres egne Fødemidler, lave deres egne Klæder og skabe hyggelige Hjem. Hvad er Resultatet blevet? Tilbækst, Trivsel, Industri og Fremstrid havde sat deres Stempel paa den en Gang saa øde Dal ved det „øde Hav;“ trivelige Byer og Stæder pryde nu de en Gang golde Egne, hvor vilde Dyr havde deres Tilflugtssted. Den Generation, som er oppojet under Skyggen af de majestætiske Bjerge, der hæve sig omkring disse Dale, har indaandet en Frihed og Uafhængighed, som vil dygtiggjøre den til med Hæder at røgte ethvert Kald; befriet fra Traditionens Bænker og næret med den aabenbarede Sandheds Manna, er den i enhver Henseende stiftet til at møde alle de Banskiligheder, som ville fremkomme i disse sidste Dage. Utkadte af de finansielle og politiske Storme, som ere færede over Jorden, og bevaret fra de rasende Elementer, lever den i Fred, Glæde og Tilfredshed. Hvor bogstavelig ere ikke Esaias' Ord blevne opfyldte, naar han siger: „Thi Herren trøster Zion, han trøster alle dens øde Stæder, og gjør dens Ort ligesom Eden, og dens øde Mark ligesom Herrens Have; der skal findes Fryd og Glæde i den, Taksigelse og Lovsangs Lyd.“

Fader os betragte de Begivenheder, som imidlertid ere foregaaede i Verden. Ti Aar efter Pionerernes Ankomst til Klippebjergene bleve de truede af en

bevæbnet Hær; men Gud styrede det saaledes, at det blev til de Helliges Bedste. Noogle Aar efter udbrød der i de Forenede Stater en Borgerkrig eller en indbyrdes Broderkamp, som kostede Landet mange Tusinder kostbare Liv og Ejendomme til Millioners Værdi; herved opfyldtes Profeten Josephs Profeti besangaaende. Tredive Aar ere nu henrundne siden den Tid, men Regjeringen har endnu ikke afviklet de Udgifter, som den paadrog sig ved denne Krig. Andre Krige ere fulgte efter denne, saasom mellem England og Egypten, mellem Frankrig og Stormagten, som endte med Nederlag for Frankrig, hvorpaa fulgte indre kommunistiske Stridigheder eller Oprør; Jordstjælv have i Grundvolden rystet Æerne Chios, Sischia, Java og Bante samt en Del af Japan, ikke at forglemme Charleston i Amerika, hvorved megen Dodeliggelse forarsagedes; Overbømmelser have fejet hele Byer bort, ja, undertiden hele Strækninger af Landsbyer i Kina, Indien, Central-Europa, Rusland og endog i Amerika; Cycloner have lagt store Landstrækninger øde, medens Orkaner have taget med sig Alt, hvad der har været paa deres Vej; Vandplager have græsset paa forskjellige Steder, medens Pestilens og Hungersnød have bidraget til at ydmyge stolte og pralende Nationer; Vaster og Forbrydelser af enhver Art have hurtig formeret sig i dette Tidsrum; Kapital og Arbejde have rejst sig mod hinanden og forarsaget megen Lidelse, Nød og Elendighed blandt de Fattige, og undertiden have disse Stridigheder endog haft Blodsudgydelse til Følge. Intet af dette har Utaahs Befolkning kjendt noget til, undtagen Beretningerne om de grupvækkende Begivenheder. Hvilken Kontrast! Derjom vi kaste et Blik omkring os og betragte Verdens nuværende Stilling,

vilde vi være i Stand til at se den store Forskjel mellem de Sidste-Dages Helliges Tilstand og Omgivelser og den Riv, Uenighed, Angst og Fortvivlelse, som hersker i Verden.

I England og Wales have Tusinder af Kulgrubearbejdere, Mænd og Kvinder, gjort Strike; de kæmpe forat forhindre Nedjættelsen af deres Dagløn. Vinteren stunder til; Kulgrubearbejdernes Løn tillader dem ikke at lægge Noget til Bedste. Hvor længe ville de være i Stand til at udholde disse trykkende Omstændigheder? Hvor længe vil det vare, førend Hunger og Kulde ville bidrage til at forøge Elendigheden? Hvad vil Følgen blive, naar de en Gang bringes til Fortvivlelse? Uroligheder have allerede fundet Sted. Tusinder af Arbejdsløse tvinge dem, som ere villige til at arbejde, til at holde sig fra Kulgruberne. Man har maattet anvende Krigsmagt, og flere Steder er der allerede udgødt Blod. Dette er ikke Alt; naar det nuværende Kulforraad er opbrugt, og Arbejdsgivere og Arbejdere ikke kunne enes, bliver man nødsaget til at standse Bomuldsfabrikerne og alle andre Industrier paa Grund af Mangel paa Kul; den allerede store Skare af Arbejdsløse vil da blive forøget med mange flere Tusinder. Derjom Nødvendigen fremkalder en saadan Situation, kan man næppe forestille sig de skrækelige Følger, den vil bringe.

Paa den anden Side Atlanterhavet finder man noget lignende: I de Forenede Stater er den finansielle Stilling meget kritisk. Det ualmindelige Tryk, der hviler paa Forretningslivet, spores allevegne; Banker og fremragende Forretningshuse, som i mange Aar have staaet højt i den finansielle Verdens Øjne, ere bukkede under og have draget Andre med sig. Paa Grund af den Uvisshed, hvormed man betragter Regjeringens

Fremtidsplaner, ere mange Fabriker standse. Beretninger om mislykkede Forretningsforetagender indløbe daglig; man hører endog om Opløb paa Grund af Mangel paa Fødevarer i enkelte Dele af Landet. Offenlige, ophidjende Taler ere blevne holdte, og der er en stadig tiltagende Tilbøjelighed imellem Syden og Vesten til at forene deres Interesser mod Østen, medens denne ser derpaa med Foragt. Man kan i Sandhed gysse ved Tanken om de mulige Følger af en saadan Tilstand.

Hvilken Indvirkning har denne Tingenes Tilstand haft paa Utah og hendes Indbyggere? Den har ganske vist forarsaget en Del Uro, men det er dog forholdsvis kun Faa af „Mormon“-Bevölkeringen, som have lidt under den almindelige Krise. Sandt nok, der er ikke mange Penge; men der var en Tid, da Mormonerne ingen Penge havde, og de levede og trivedes dog alligevel; de kunde gjøre det Samme nu, hvis det fordreides. Der hersker ingen Nød. Størstedelen af Folket ejer deres egne Hjem og have, hvad de behøve til Føde og Klæder. Hvad mere kunne de ønske sig end at leve i Ro og Fred, i Besiddelse af, hvad de trænge til, og frie for Verdens Riv og Forstyrrelse og Jordens Sorger og Bekymringer?

De Sidste-Dages Hellige have opnaaet denne velsignede Ro og Fred, forbi de have vist Ydighed mod Guds Bud i Alt, hvad han har befalet dem; og dersom de i Fremtiden ville vise en lignende Trofasthed mod Herrens Bud og Love, kunne de med Sikkerhed gjøre Regning paa Guds almægtige Beskyttelse; de ere i Besiddelse af urokkelige Beviser paa Guds Godhed i den forløbne Tid.

De Hellige ere blevne tilraadede at samle Forraad af Korn, førend Hungersnød hjem søger Jorden. Det afhænger

af de Helliges Ydighed mod dette Raad eller Bud, hvorvidt de ville være i Stand til at undgaa den Nød, som til hvilken som helst Tid kan ramme Nationerne.

Den paafaldende Kontrast mellem de Sidste-Dages Hellige og Verdens Stilling i Almindelighed, som vi saa let kunne opdage, burde sikkert bevæge os til at drage Fordel af den Advarsel, som Præsident George D. Cannon gav d. 6te August d. A.

„Herrens Tjenere have længe prædiket om Hungersnød, og de have advaret Folket om, at de maatte berede sig paa den. Vi have allerede Mangel paa Penge; jeg er glad ved, at denne Mangel er kommen før Mangel paa Fødevarer, da den kan tjene som en Advarsel om, hvor hurtigt en saadan Ulykke kan komme over os, og saaledes bevæge os til at forberede os paa den Hungersnød, som kan komme snarere, end vi vente den.“

Da han lidt længere hen i sin Tale gjorde Tilhørerne opmærksomme paa, hvor nødvendigt det var for de Hellige at være uafhængige af Andre, sagde han:

„I disse trange Tider burde Folk have Meblidenhed med dem af deres Medmennesker, som ere arbejdsløse, og paa se, at de paa ingen Maade lide nogen Nød. Dette fører os tilbage til Begyndelseskæren, og det er maaske Forslynets Styrelse. Nødvendigheden af at pleje Hjemmeindustrien er nu klar for os Alle, thi vi kunne indse, at vi kun have lidt Arbejde og knapt med Penge, og at vi som Følge deraf ikke ere i Stand til at købe Andres Varer. Sukkerfabriken i Utah vil efter den nuværende Beregning spare Territoriet en Udgift af 250,000 Dollars dette Aar. Den Kjendsgjerning, at vore Landbrugere kunde sælge saa mange Aker dette Aar, da der ikke er Efterspørgsel hverken efter deres Kreaturer eller efter mange

af deres andre Produkter, er et Bevis paa Skarpsynethed hos dem, som anlagde Fabrikken, endstjøndt de den Gang blede ansete for at være Bovehalse. Medens jeg var i Osten, talte jeg med mange fremragende Mænd, og jeg har forfiktet dem om, at der mellem disse Bjerger bor et konservativt og jagtmodigt Folk, der ikke kan lokkes til at begaa saadanne Dumheder, som Mange begaa; et Folk, som ere ærlige i alle Ting, og som ikke under nogen som helst Omstændigheder ville søge at unddrage sig Dp-fyldelsen af deres Løfter — kort sagt, et Folk, som man altid kan stole paa, uden Henhyn til hvad Andre gjøre."

De Hellige have opnaaet den Velstand, de nyde, paa Grund af deres urokkelige Tro og Tillid til Herrens Tjeneres Raad; og dersom de stedse

ville vise Lydighed mod deres Lederes Raad og Formaninger, ville de blive i Stand til at gaa uskadede gjennem enhver Prøve, som maatte fremkomme paa deres Vej. De ville da være i Stand til at staa paa den Dag, om hvilken Profeten Esaias spaaede, idet han siger: „Thi se, Herren skal komme med Ild, og hans Vogne skulle være som Hvirvelvind, for at gjengjælde med sin grumme Brede, og med sin Trudsel som Ildslue; thi Herren skal holde Dom med Ild og med sit Sværd over alt Kjød, og de af Herren Thjefslagne skulle være mange.“ Ja, og de ville være i Stand til at tilvejebringe Føde for Alle, som fly til Zion for at opnaa Besyttelse, og som vægde sig ved at løfte Sværdet mod deres Broder. — J. V. B. i »Mill. Star.«

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen afholdtes i de Sidste Dages Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade Nr. 24, Kjøbenhavn, Lørdag den 23de og Søndag den 24de September 1893. Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist; Eldsterne Charles L. Olsen og Charles F. Wahlquist fra Missionskontoret; P. T. Rundquist, Præsident over Skaane Konferenc, Eldsterne George W. Johnson, Nils Monson, Ludvig S. Hansen, Levi Behrson, J. W. Dehlin og Nils Mattson fra Skaane Konferenc; Eldste James Andersen fra Aarhus Konferenc; Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konferenc, samt de i denne Konferenc virkende Eldster: Charles Sorensen, C. F. Christensen, Christen Petersen, A. C. Olsen, C. G. Christensen, H. P. Jørgensen, Ole Olsen, Jo-

seph Johansen, Hans F. Bobell, Peter Hansen og L. P. Christiansen. Desuden: Eldste James A. Hansen, som lige var ankommen fra Utah.

Det første Møde afholdtes Lørdag Aften Kl. 8,30. Konferencpræsident Adam Petersen bød de Tilstedeværende velkommen, hvorefter Grensforstanderne afgav deres Rapporter. Derefter talte Missionspræsident Carlquist til Forsamlingen angaaende Evangeliets Udbredelse, Tiendeprincipet og Nødvendigheden af, at de Hellige opfyldte deres Pligter.

Det næste Møde afholdtes Søndag Form. Kl. 10. Missionspræsident Carlquist oplæste et Brev fra Præsident Anthon S. Lund, hvori denne meddelte, at han først kunde naa Kjøbenhavn den 25de. Konferencpræsident Adam Petersen af lagde en samlet Rapport over Kjøbenhavns Konferenc. I denne er der 6

Grene og 15 af de Halvfreds. Af det lokale Præstedomme er der: 41 Eldster, 6 Præster, 15 Lærere og 12 Diaconer: der er 378 Medlemmer eller et samlet Medlemsantal af 452 (Præstedømmet iberegnet). Siden sidst afholdte Konference vare 24 døde, 6 tilflyttede, 5 udelukte, 27 emigrerede og 2 Børn velsignede; 187 holde „Stjernen;“ 107 betale Tiende; der er 1 Søndagskole og 2 Hjælpeforeninger i Konferencen.

Derefter talte Eldsterne C. J. Christensen, P. L. Rundquist, James Anderfen, Ole Olsen, L. P. Christiansen, Joseph Johansen og H. P. Sorgenfen.

Søndag Efterm. Kl. 2 afholdtes det tredje Møde. Præsident Carlquist foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, ligesom Eldsterne paa samme Maade foresloges til deres respektive Birkedreie som følger: Adam Petersen som Præsident over Kjøbenhavns Konference; Charles Sorensen som omrejsende Eldste i Konferencen; Adam Petersen som Forstander for Kjøbenhavns Gren med C. J. Christensen som Medhjælper; Christen Petersen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med L. P. Christiansen som Medhjælper; A. E. Olsen som Forstander for Nordost-Sjællands Gren med C. G. Christiansen som Medhjælper; Ole Olsen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren; Joseph Johansen som Forstander for Vernes Gren med Hans J. Bobell som Medhjælper; Peter Hansen som Forstander for Bornholms

Gren. Alle Forslag bleve enstemmig vedtagne. Eldsterne Charles Sorensen, Christen Petersen, C. J. Wahlquist og Charles L. Olsen talte derefter til Forsamlingen.

Ved Konferencens sidste Møde, som afholdtes Søndag Aften Kl. 6, talte Konferencepræsident Adam Petersen og Missionspræsident C. A. Carlquist. De saa vel som de øvrige Talere ved Konferencen omtalte de store og herlige Sandheder, som Evangeliet indbefatter.

Sluttelig takkede Konferencepræsident Petersen Alle, som paa nogen Maade havde bidraget til at gjøre Møderne saa behagelige, hvorpaa Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Apostel Anthou H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, ankom Mandag Morgen, og der afholdtes da i de Helliges Forsamlingslokale et Præstedømsmøde baade for Missionærerne og for det lokale Præstedomme. Ved dette Møde, der varede 4—5 Timer, talte alle Missionærerne. Præsident Lund talte lærerigt og opmuntrende til Brødrene og gav dem mange gode Raad. Under dette Møde saa vel som under hele Konferencen var Herrens Aand tilstede i rigeligt Maal.

Søndagskolen afholdt samme Aften en Eksamen, hvilken var særdeles vellykket.

Jakob Jensen,
Striber.

Medlidenhed.

Naar vi pines og nedtrykkes af legemlige eller sjælelige Smerter, lade vi os kun altfor let henrive til at beklage os selv; vi betragte os som be-

klagelsesværdige og ulykkelige, og i det Øjeblik, vi gjøre det, blive vi det i Birkeligheden ogsaa. Følgen af at være ulykkelig laammer alle vore Kræfter,

lader os miste den klare Dømmekraft og gjør os snæverhjertede og egoistiske. Men et egoistisk Menneske vil i alle Forhold være ulykkelig. Naar vi kun beskæftige os med os selv, med vort sorgelige „Jeg,“ kan Livet jo ingen Tilskøttelser have for os. Hvor øde, hvor kjedsommeligt, hvor blottet for Solskin maa Alt ikke forekomme os, naar vi kun tænke paa vore egne Smertes; vi føle dem dobbelt, fordi vi ikke lade os adsprede ved Noget og ikke lade vore Tanker lede bort fra de mørke Billeder.

Men saadanne snæverhjertede Følelser gjøre os aldeles ude af Stand til at glæde os med andre Mennesker og til at tage hjertelig Del i deres Glæde og Sorg. Deres Lykke forbitrer os og gjør os misundelige og vrangvillige, deres Sorger synes os ubethdelige og ikke Deltagelse værd i Sammenligning med dem, der have ramt os. Da først ere vi fuldstændigt ulykkelige i vor Hjertesattigdom og Ynkelse.

Hvor ganske anderledes er det derimod, naar vi tappert og modigt, resigneret og taalmodigt bære vore Ulykker og regne dem for saa Lidt som paa nogen Maade muligt, naar vi, i Stedet for mismodige og vredsladne at lægge Hænderne i Skjød, søge at finde os en nyttig Beskæftigelse, da Arbejdet jo dog altid giver den mest gavnlige Adspredelse.

Hvor hjertebægende og efterlignelsesværdigt er det ikke, naar man i heltmodig Kamp mod Lidelser og Ulykker af enhver Art holder Hovedet oprejst, Hjertet friskt og handlekraftigt og den svage Haand i rastløs Virksomhed og saaledes sejrrig gaar ud af den

tungeste Kamp? I Sandhed, en saadan Opførsel og Livsopfattelse bærer altid sin Løn i sig! — Ved Vilje og Evne til stadig uben Misundelse at glæde sig ved andre Menneskers Lykke vinder man ogsaa for sig selv, om end kun indirekte, en ren og skøn Følelse af Lykke. Den varme, forstaaende og virksomme Deltagelse i vore Medmenneskers Sorger faar os om end ikke til at glemme, saa dog til lettere at bære vore egne.

Saaledes kjendte jeg en blind Kvinde, som aldrig klagede, men stadig viste mild og venlig Deltagelse for Andre, tog glad Del i sine Medmenneskers Lykke og var taknemmelig for hver nok saa lille Venlighed, der blev vist hende. Hun klagede hun over, at hun ikke mere kunde være til Nytte; hun anede ikke, hvor velsignelsesrig hendes passive Virken var.

Ligesaa elskværdig og bejælet af uegoistisk Godhed var en anden lidende Kvinde, der, i 20 Aar lammet paa Hænder og Fødder, men aandelig frisk, ivrigt bestræbte sig for at indhente, hvad hun i sin Ungdom havde forsomt, idet hun med rørende Taknemmelighed priste Gud for, at hun dog endnu kunde se, høre og læse. Hos hende fandt man altid Trost og Bedrøvelselse, hjertelig Forstaaelse og glad Taknemmelighed for enhver lille Opmærksomhed. Hun var os Alle et smukt Forbillede paa den højeste Uegensjærlighed, Godhed og Hengivenhed.

„Hav Medlidenshed med Alle, Mennesker som Dyr; kun een Slags Medsyn har intet Værd: den klagede Medlidenshed med sig selv! — B. B. i *Jou. Fam. Journ.*“

Tankeprog. Menneskeheden er en Østers, i hvis Skal Kulturens langsomt voksende Perle findes.

Den 15de Oktober 1893.

Herrens Hensigter med os.

I alle Tidsaldre, naar Herren har haft et Folk paa Jorden, har han vist, at han har taget Del i deres Stjebne, og ved visse Lejligheder har han lagt sin Almagt for Dagen paa en saa tydelig Maade, at endog Hedninger have været nødte til at erkjende, at Israels Gud er mægtigere end alle andre Guder. Han har dog ikke altid ladet sit Folk nyde Livets Goder i usorstyrrret Ro, men han har ladet dem blive udsatte for Prøver og Fristelser, ja, endog undertiden tilladt, at de aldeles kom i deres Fjenders Bold — baade som en Nation og som Individier. Men naar Guds Folk have været ham tro og ikke givet sig til at dyrke andre Guder, have de erholdt Belønning for deres Trofasthed, og det har vist sig, at de Prøvelser, de have maattet gennemgaa, kun have været lige saa mange Skridt i den Retning, som leder fremad og opad. Naar Herren har overgivet sine Børn i deres Fjenders Hænder, har det været for at vise dem, hvor afhængige de vare af hans Hjælp og Bistand; og naar det undertiden kunde se ud, som om han holdt sin Haand tilbage fra sine Børn, kan man være sikker paa, at det skete i en viss Hensigt og til hans Folks Gavn.

Der er maasse intet Folk paa Jorden, som have saa store Beviser paa Herrens alvise og almægtige Styrelse, og som forstaa hans Hensigter med sine Børn bedre end de Sidste-Dages Hellige; deres Historie er en uafbrudt Række af Beviser paa, at Herren har ledet og styret dem fremad gennem alle Prøvelser og Gjenvordigheder; og ved mange Lejligheder, naar deres Fjender have gennemført Noget og allerede begyndt at fryde sig i den Tro, at det vilde været Dødsstødet for Kristi Kirke, har denne dog sejrende rejst sig efter Kampen, og dens Medlemmer have efter Prøvelsens Tid paa Grund af deres urokkelige Tillid til ham, som giver Sejren, været stærkere og mere beredte til at udholde det næste Slag.

Der har været Tilfælde, hvor Prøvelserne have været saa svære og Forsølgelserne mod de Hellige saa haarde, at Mange ikke have kunnet forstaa, hvorfor de skulde udsættes for at lide saa Meget; ja, Nogle have endog aldeles tabt Modet og forladt Kirken; men efter at Prøvelsens mørke Sky var forsvunden, har det i saadanne Tilfælde vist sig, at al Modgangen har været til Gavn for Guds Folk og ledet dem længere fremad paa Udviklingens Bane.

Herren har gennem sine Tjenere, Profeterne, tilkjendegivet, at det er hans Hensigt i denne Tid at oprejse Mænd, som paa Grund af deres Trofasthed mod Evangeliets Principer skulle blive Konger og Præster i hans Rige og være til hans Navns Ære og Forherligelse. Men for at blive Medborgere i dette Rige, over hvilket Mesteren selv skal være „Kongernes Konge“, udfordres der uindskrænket Tro og Tillid til ham, som hersker der, og tillige, at man gjør sig bekjendt med de Love, ved hvilke der regjeres.

Efter som Herren har været saa god mod os, at han har antaget os som den ene Part i en Pagt mellem ham selv og os, burde vi ære ham derfor, og da Erfaringen har lært os, at han aldrig har unddraget sig fra at udføre sin

Del af Pagten, have vi den største Aarsag til ogsaa i Fremtiden at nære fuld Tillid til ham i alle Ting.

Nogle kunne maaske synes, at deres Prøvelser ere meget svære og i Forhold til deres Omstændigheder større end Andres. De, som tænke saaledes, og navnlig de, som have Grund til at tro, at de Prøver og Gjenvordigheder, de gennemgaa, ere en retfærdig Straf for begaaede Fejl, kunne med Rette drage Fordel af Herrens Ord gennem Aabenbareren Johannes: „Hvilkesomhelst jeg elsker, dem straffer og tugter jeg; vær derfor nidkjar og ombend Dig . . . Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom og jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone.“

Herren ved og kjenner vor Natur og vore Tilbøjeligheder; derfor ere de Prøvelser, vi gennemgaa, maaske netop af den Slags, som vi bedst kunne taale, og som vi behøve for at lutre og rense os samt berede os for det kommende Liv. Kjære Sødsfende, lader os lære Selvfornægtelse og Udholdenhed, thi derved styrkes vor Karakterfasthed, vi sættes i Stand til bedre at gennemgaa andre Prøver, som maaske senere kunne møde os; thi vi vide, at det er Herrens Hensigter, at hans Folk skulle prøves og lutres som Guldet i Smeltediglen, og vi vide ligeledes, at paa denne Maade vil Alt, som er urent og uden Værdi, bortsvinde, medens det Edle vil blive tilbage og funkle i sin Renhed.

Vi kunne betragte denne Tilbærelse som en stor Skole og Menneffene som Elever. Ved at lægge Mærke til Eleverne i en almindelig Skole ser man let, at de ikke Alle gjøre lige store og lige hurtige Fremstridt; og man kan bemærke, at det ikke altid er dem, der have de bedste Anlæg, som staa øverst i Klassen, men i de fleste Tilfælde vinde de, som med Flid og Opmærksomhed stræbe fremad, deres Lærers Yndest. Selv om vi derfor ikke kunne gjøre saa hurtige Fremstridt, som tilshneladende kunde ønskes, bør vi ligesom den flittige Elev stedse søge at lære vore Lektier, saa at vi kunne vinde den store Lærers Yndest. Lader os daglig bestræbe os for at leve saaledes, at vi paa rette Maade kunne fatte og forstaa Herrens Hensigter med os!

Afsløsning.

Ældste N. P. Stenblom løses fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste John Jensen løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Skaane Konference;

Ældste John B. Dehlin løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference; Begge under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus, d. 29de Septbr. 1893.

Præsident C. A. Carlquist.

Kjære Broder!

Der var averteret i Bladene, at Provst Heiberg fra Odense den 19de ds. i den herbærende Sankt Pauls Kirke vilde holde Foredrag om Missionen i Utah. Længe før Tiden, da Foredraget skulde begynde, kunde man se Folk stimle til Kirken, indtil denne var overfyldt af Mennesker, som havde givet Møde af Nysgjerrighed efter at høre Noget om de skrækelige „Mormoner“'s Bedrifter.

Inden Foredragets egenlige Begyndelse gjorde Hr. Pastor Lungby nogle indledende Bemærkninger, hvori han gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa, at der laa en Bazzarone*) for den danske Folkekirkes Dør; da Utah-Missionen laa Pastoren tungt paa Sinde, og da han havde hørt, at der var nogle Mormon-Missionærer i Aarhus, som forsøgte at besnære hans Landsmænd, havde han foranstaltet dette Møde.

Derefter traadte Pastor Heiberg frem og fortalte, som det altid er Tilfældet ved saadanne „Foredrag,“ hvor det jo gjælder om at fremstille de upopulære „Mormoner“ i et saa uheldigt Lys som muligt, alt det Daarlige, han havde hørt om Joseph Smith og hans Forsædre — jeg ved ikke hvor langt tilbage i Tiden —; den forlængst opslidte og gennemtærskede Historie om Spauldings Roman, som Joseph skulde have stjaalet og efter den lavet Mor-

mons Bog, blev naturligtvis trukken frem, og Mountain Meadow massacre, som det for en Række af Aar siden ad retslig Vej blev bevist, at Mormonernes Ledere aldeles ikke havde Noget at gjøre med, maatte selvfølgelig ogsaa holde for: Taleren sagde, at Mormonerne Alle vare Løgnere, og at deres Lære var en Sammenblanding af Hedenskab, Muhammedanisme, lidt Kristendom og meget Djævelskab.

Efter med Spidsfindighed at have fordrejet og latterliggjort de Sidste-Dages Helliges Anskuelse om Guddommen, Menneskets Slægtskabsforhold til Gud o. s. v. sluttede Taleren sit meget partiske „Foredrag,“ som i Virkeligheden var, hvad man i Amerika vilde kalde et rigtigt gammeldags antimormonsk harangue.

Det var med forunderlige Følelser, jeg betragtede de 6 à 7 Hundrede Mennesker, som havde indfundet sig ved denne Lejlighed for at høre, hvad der vilde blive sagt imod vor Lære, og hvorledes de lyttede med spændt Opmærksomhed. Det Spørgsmaal opstod i mit Sind: Mon de med lige saa stor Beredvillighed vilde give Møde og med lige saa stor Opmærksomhed lytte til et Foredrag om, hvad der kan siges til Fordel for de Sidste-Dages Hellige? Vi vide Alle, at et saadant Spørgsmaal desværre maa besvares benægtende. Jeg kom uvilkaarlig til at tænke paa, hvad Apostelen Paulus skriver i sit andet Brev til Timotheus, 4de Kapitel, 3dje og 4de Vers: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildder deres Øren; og

*) „Bazzarone“ bethyder: husvilde, fattige Folk, Sjovere, Lastdragere, Tiggere, Gadepøbel i Neapel og Sicilien, og saa kaldte Banchieri (Bankhejer), fordi de som oftest ikke have noget andet Leje end en Bænt under et Stue.

de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler."

De Hellige, som overværede Foredraget, gik bort, styrkede i deres Tro; de vide formedelst den Helligaand, som de have modtaget, at Evangeliet er en evig Sandhed; de forstaa Meningen af Frelserens Ord, naar han siger: „Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge Eder;" og alle saadanne Forsøg paa at modbevise (!) deres religiøse Anskuelser tjene kun til at opmuntre dem til fornyet Udholdenhed, idet de mindes Herrens Ord: „Salige ere I, naar man bespottet og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal

være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder."

Efter Foredragets Slutning uddelte vi flere Hundrede Skrifter, Indbydelseskort, indeholdende vore Trosartikler, o. s. v. Jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Opvækkelse vil blive til Fordel for Herrens Sag i disse Egne, thi Mange ville, om ikke af Andet saa af Nysgjerrighed, drives til at høre Sagen beløst ogsaa fra den anden Side, og den Ondes Anstrængelser for at skade Guds Værk ville lede til en større Ud bredelse af Sandheden og til Fremme af Evangeliet.

Jeg forbliver Deres Medarbejder for Sandhedens Sag,

C. W. Sorensen.

Jøderne i Østeuropa.

(Af Emil Elberling i „Studentersamfundets Smaa skrifter" 1891.)

Jøderne ere nu spredte over næsten alle Jordens Lande, men i høist ulige Mængde. Medens der er store og tæt befolkede Lande, ja, halve Verdensdele, hvor der saa godt som ingen Jøder findes, er der paa den anden Side udstrakte Landskaber, hvor Jøderne udgjøre en Sjettedel eller en Femtedel af hele Befolkningen, ja, store Byer, hvor de udgjøre Halvdelen eller endog det overvejende Flertal af Befolkningen.

I det store østasiatiske Rige Kina, som rummer omtrent en Fjerdedel af hele Jordens Befolkning, bo kun meget saa Jøder, kjøndt man endnu kan finde Spor af en ældgammel jødisk Indvandring, som i Tidernes Løb har tabt sig imellem de omboende Muhammedanere eller Buddhister. I Indien, hvis Indbyggertal naaer op imod 300 Mil lioner, d. v. s. lige saa mange som største Delen af Europas, bo knap en

Snes Tusind, kjøndt ogsaa der i for dums Tid bestod et lille jødisk Rige, og mange fødte Indiere gik over til Indvandrerens Tro. Ej heller er Jødernes Tal ret stort i Mellemasien eller i Persien og Arabien, hvor der i den ældre Middelalder levede mange Jøder; i det sydlige Arabien holdt et jødisk Rige sig i flere Aarhundreder, og det er vel kjendt, at Muhammeds Være modtog stærk Paavirkning af Jødedommen. End ikke i Palæstina, det gamle Stammeland, og i de tilgrændsende Landskaber findes nu Jøder i synderlig Mængde, og af de 20,000, som bo i Jerusaleem, er Halvdelen indvandret i den sidste Menneſkealder*).

Langt større Tal findes i Afrika, især i Landene langs Middelhavets

*) Efter en Opgivelse fra den nyeste Tid skal der i Palæstina findes 70,000 Jøder, hvoraf den største Halvdel er indvandret siden 1883.

Kyft, — et Par Hundretusind —, og i Abyssinien, hvor Jøderne i gamle Dage øvede en lignende Jndfyndelse paa den kristne Kirke som hinsides det røde Hav paa Muhammedanismen, findes en talrig og ejendommelig jødisk Befolkning. Disse Jøder ere sorte af Hudfarve ligesom en Del af Jøderne i Sydhindien og en anden forsprængt jødiske Stamme i det vestlige Sydafrika; men ellers findes i denne store Verdensdel kun nogle faa Tusind Jøder hderst Syd paa i det engelske Kapland, Alle indvandrede i vort Aarhundrede fra Europa. Det samme gjælder om de 15,000 Jøder, som bo i Australien midt imellem en indvandret europæisk Befolkning paa et Par Millioner. Til de nordamerikanske Fristater kom de første Jøder i Midten af det 17de Aarhundrede, og endnu 1838 regnedes der kun at være 15,000; derimod opgaves Tallet for en halv Snes Aar siden til 230,000, og ved Jndvandring fra Rusland efter den Tid er det nok steget til 400,000 eller derover. I den sidste Mennefsalder have Jøder ogsaa begyndt at bosætte sig i Syd- og Mellemamerikas Fristater, hvorfra de tidligere vare udelukkede ligesom fra Moderlandet Spanien. Kun i Brasilien og i den hollandske Del af Guayana har der i et Par Aarhundreder været nogle jødiske Menigheder.

I runde Tal kan man vel regne Jøderne i Asien til en kvart Million, og i Afrika til en halv; i de to nye Verdensdele Amerika og Australien er der ligeledes en halv Million, medens Europa, der knap udgjør en Trettededel af Jordens vide Kreds, tæller seks Gange saa mange som de andre Verdensdele tilsammen. Og af disse 7—8 Millioner lever endda Hovedmassen i det vestlige Rusland og de tilgrændsende Lande. Man kan lige-

frem inddele Europa i Bælter fra Vest til Ost efter Jødernes Talrigbed, og man vil da tillige gjøre den Sagtagelse, at der er en tilsvarende Ulighed i Jødernes almindelige Stilling, idet denne er des bedre, jo færre de selv ere.

Det vestlige Bælte omfatter Storbritanien, Frankrig, Holland, Belgien og Italien, der tilsammen have en jødiske Befolkning af lidt over 300,000. I Holland er Forholdstallet størst, nemlig omtrent 2 Jøder for hver 100 Jndbyggere, eller ialt 90,000, hvoraf omtrent Halvdelen i Amsterdam; men det maa vel huskes, at Holland var det første Land i Europa, hvor Jøderne fandt et virkelig Fristed, da de vare uddrevne fra Spanien og Portugal i Slutningen af det 15de Aarhundrede, og da de kun under forskellige Ydmygelser vare taalte i Tyskland og Italien, men ellers ikke i den vestlige Del af Europa. Næst efter Holland kommer Storbritanien, men her er kun 3 Jøder for hver 1000 Jndbyggere, og det endda kun som Følge af den stærke Jndvandring, der i den nyeste Tid er foregaaet fra Rusland. Man regner ialt 100,000, hvoraf over Halvdelen bor i London; i Skotland er der ikke mange og i Irland kun meget faa. I intet af de andre Lande er Forholdstallet saa højt som i Storbritanien; i Frankrig omtrent 2 for hver 1000 Mennefsker, i Belgien ikke engang 1 og i Italien ikke meget mere. Ogsaa af de franske Jøder (70—80,000) bor Halvdelen i Hovedstaden.

I alle disse Lande nyde Jøderne ikke alene fuld borgerlig og politisk, men ogsaa fuld selvstabelig Ligestilling. Man finder i England Jøder optagne i Adelen, en enkelt (Kothschild) endog i den høje Adels (Peererne) med arveligt Sæde i Overhuset; baade Dommerstillinger og Poster i Ministeriet ere

blevne Jøder til Del, og i den sidste Menneskealder have stadig flere Jøder haft Sæde i Underhuset*). I Frankrig sidde ligeledes Jøder i begge Nationalforsamlingens Kamre, og siden 1848 have flere Jøder været Ministre; de indtage uden mindste Forskjel altsens Embeder, og for Tiden er der ikke mindre end 4 Generaler af jødisk Tro. Ogsaa i Italien findes Jøder baade blandt de kongevalgte Senatorer og de folkevalgte Deputerede**), baade blandt Rigets Diplomater og dets højere Officerer — i den nyeste Tid er der ogsaa blevet en jødisk Minister —, og dog er det først i den sidste Menneskealder, at Jøderne have faaet Del i de Rettigheder, som de i Frankrig allerede vandt for 100 Aar. Ja, i Rom vare de endog lige indtil 1870 — da Pavenes verbale Herredømme omslyrtes — indesluttede i et eget Kvarter, det saakaldte „Ghetto," som under Stadens Ombygning i de sidste Aar er blevet helt nedbrudt paa Grund af sin Usundhed, sine snævre Gader og sin usle Tilstand***).

Det andet Bælte udgjøres af Tydskland, Schweiz og Østrigs vestlige Landstaber, hvortil slutter sig som Obergangsled til det vestlige Bælte og Ungarn som Obergangsled til det østlige. Her er Jødernes Mængde langt større end i de førstnævnte Lande, nemlig næsten 600,000 i Tydskland og halvt saa mange i Østrig, men ikke mindre end 700,000 i Ungarn, eller efter Forholds-

tal over 1 pCt. (d. v. s. 1 Jøde for hver 100 Indbyggere) i Tydskland, knap 2 pCt. i Østrig og godt 4 i Ungarn. Derimod tælle de nordiske Lande kun 7—8000, deraf den større Halvdel i Danmark, og Schweiz lidt flere, eller henholdsvis 2 for hver 1000 Indbyggere i Danmark, knap 1 i Sverige og 3 i Schweiz. I alle disse Lande har Loven tilstaaet Jøderne borgerlig og politisk Ligestilling, og de optræde baade i Rigsdage og Landdage — flere have endog ogsaa spillet en fremragende Rolle, saaledes Laske i Tydskland —, ja, enkelte have opnaaet Udnævnelse til Preussens, Østrigs og Ungarns ellers meget aristokratiske Herrehuuse. I stort Tal virke de som Læger og Sagførere, og ved de fleste Univeriteter have de, især i den nyeste Tid, vundet Ansættelse som Professorer, ligesom de ogsaa have faaet Udgang til Domstolene.

Til Gjengæld have de ligesom i Vesteuropa trofast sluttet sig til deres nye Fædrelande, optaget deres Sprog med Opgivelse af det tidligere almindeligt brugte, hæslelige Blandingsprog „Jødetyss" og ved flittig Brug af de højere Skoler stræbt at vinde Del i Folkenes aandelige Liv, saa at de senere have ydet gode Bidrag til Videnskab, Literatur og Kunst. Blandede Ægtestaber mellem Jøder og Kristne forekommer lidt*); Børnene føres da som oftest over til den kristne Kirke, og mange Jøder have endog gjort det sidste Skridt af Tilslutning, til de omboende Folk ved selv at lade sig døbe. Men alligevel have Jøderne endnu ikke vundet fuld Jævnbyrdighed med deres kristne Landsmænd; hverken i Tydskland eller Østrig vil man finde Jøder i højere Embeder og kun undtagelsesvis som

*) Den tidligere Førsteminister Jarl Beaconsfield (født Diskraeli) var oprindelig Jøde, men blev døbt som Børn; den nuværende Finansminister Goschen er Søn af en tysk jødisk Bantier.

**) Italiens Senat og Deputeretkammer svare til Lands- og Folketinget i Danmarks Rigsdag.

***) Samme Skjæbne har ligeledes i den nyeste Tid ramt Jødebakteret („Judengasse") i Frankfurt; kun det Hus, hvor Slægten Rothschild's Stamsfader boede, har faaet Lov at staa.

*) I Preussen var 1881 en Tiendedel af Ægtestaber for Jøder blandede.

Officerer, medens dohte Føder eller Sønner af Saadanne i begge Lande have opnaaet baade Minister- og Generalsposter. I flere Aar have baade Tydskland og Østrig været Skueplads for en saakaldt „antifemittist“ Bevægelse, der planmæssig har søgt at vække Folkenes Aag og gammeldags Fordomme imod Føderne, og som i dette Djiemed ikke har styet de groveste Overdrivelser

og de uretfærdigste Bestyldninger. I selv her hjemme, hvor Forholdet væsentlig nærmer sig Vesteuropas, findes en ikke ringe antifemittist Stemmning udbredt, om, den end i Reglen fremtræder til-dækket og er saa temmelig uskadelig. I Frankrig saldt det Forsøg, som for et Par Aar siden gjordes paa at vække et lignende Røre som i Tydskland, magtesløst til Jorden. (Fortsættes.)

Fornærmelser.

Det er bedre at lade ti Fornærmelser gaa uændsede i Glemmebogen end at mindes een eneste og optage den som en Fornærmelse, selv om den virkelig var ment at skulle være en saadan. Det hænder ofte, at et uforsigtigt Ord, en bitter Ytring eller en uhoslig Opførelse ikke betyder Andet end en ubehagelig Overraskelse eller daarligt Humør hos den Person, som gjør sig skyldig deri. Iaa, selv om der var ment noget Fornærmeligt, kan det hele bero paa en Misforstaaelse, der er undskyldelig.

Og hvorfor skal man forbitre baade sit eget og Andres Sind? Mangfoldige have brudt Omgang og Venfkaab, fordi de i et Slags Selvgodhed ikke have villet høre om nogen Misforstaaelse eller modtage en Undskyldning for den. Saadan Selvgodhed og Mangel paa Velvilje i det daglige Livs Forhold skal man vogte sig vel for. Enhver har mange Fejl og smaa og store Svagheder, derfor bør man Iaa meget heller søge at undskyldte lignende Fejl hos Andre og tro det Bedste om dem.

Derfom man kunde tilegne sig den fornodne Selvbeherstelse til at tage Alt i den bedste Mening, vilde man befinde sig bedre derved, og Ens Omgangskreds vilde ogjaa nyde Godt af den mere velvillige, humane Tone; Eksemplet vilde virke udover til andre Kredse og det hele Samfund snart befries for eet af de mest uhyggelige Anstød mod god Tone i den daglige Omgang, een af de mest hyppige Aarsager til Trætte, Uvenfkaab og Had.

Nogle mene, at for at hævede sin Stilling og Værdighed er det nødvendigt at blive fornærmet ved den mindste Anledning; dette er en stor Fejltagelse; Intet skader Ens Værdighed mere end Forglemmelse af de Pligter, man skylder sine Medmennesker: Velvilje og Overbærenhed. Og Ingen er svagere end den brede Mand, Ingen lettere et Bytte for onde Tanker.

Derfor, lader os hellere lade ti Fornærmelser gaa uændsede forbi end optage een og møde den med Brede og Hævni; den kan bero paa en Misforstaaelse, Uagtksomhed og tilgivelig Svagheit. Men lader os ikke glemme den Sandheit, at, om end Hævnen kan „være sød,“ Iaa er dens Frugt dog giftig — og i desto højere Grad, jo sødere den smager —, og Giften vil sidde længe i Ens Sind og forbitre Livet paa mange Maader.

Farvel til Danmark!

Mel.: „Han kommer snart, o, Brødre, lad os stride.“

Mit elskte Danmark nu Farvel jeg byder,
 Farvel, mit skønne, lille Fødeland,
 Mig Zion kalder, og dets Bud jeg lyder,
 Med Bemød gaar jeg dog fra Fædrestrand;
 For mig det ejer mange hjære Minder
 Om Glæde, Sorg, som mig bestykket var,
 Ja, mange Vaand til Danmark end mig binder,
 Saa mange Kjære endnu her jeg har.

Paa Danmarks Jord min Bugge den har ghuget,
 Der lærte jeg at kjende Modernavn,
 Og naar af Barndomsfjorger jeg var thnget,
 Jeg Tilflugt tog til Moders omme Favn,
 Og derfor kan jeg aldrig Danmark glemme,
 Jeg elsker det, dets Skov, dets Bælg og Strand,
 Dog, da jeg hørte Herrens milde Stemme,
 En Længsel fik jeg efter „Josephs Land.“

Og nu er Danmark dobbelt kjær mig vorden,
 Thi Himmellystet for mig tændtes her,
 Det Lys, som Gud paantj har sendt til Jorden,
 Bar klart for mig, Guds Sandhed fik jeg kjær.
 Min Tak jeg bringer Dig, min hjære Fader,
 At Du mig skjærmet har til denne Stund;
 Naar selv jeg vil, Du aldrig mig forlader,
 Men sikkert fører mig til Zions Grund.

Farvel, Enhver, som her mig kjær er vorden,
 Farvel, hver Broder, Søster, fjærn og nær;
 Om ikke før, vi gjenjes skal paa Jorden,
 Den nye, som af Gud os lovet er.
 O, lad os for Guds Naahj trofast vandre,
 Saa vi kan vinde Sejrens Krone skjøn,
 Ja, lad os bede med og for hverandre,
 At vi tilsidst maa faa Trofastes Løn.

Farvel, I Kjære, som mig Moder nævner,
 Gud skjærme Eder baade Morgen, Kvæld,
 Og om end bort fra Eder nu jeg stævner,
 Jeg bede vil for hver en elsket Sjæl.
 Farvel, min Slægt trindt om i Verden vide,
 Sov sødt, I Kjære, under Tuen grøn,
 For hist at samles vil jeg trofast stride,
 Du høre, Herrel! Ydmuthedens Bøn.

Blandinger.

En Arndtsfabrik i Nærheden af Kanton er sprungen i Luften. 5000 Mennesker omkom, og over 1000 Husse bleve ødelagte.

Londons Politik bestod ijsor af 31 Superintendententer, 721 Inspektorer, 1707 Sergeanter og 12,541 Konstabler. Udgifterne til Politiet udgjorde over 20 Milioner Kroner. Ialt arresteredes 84,922 Personer. Der blev begaaet 1957 Indbrud og ved disse stjaalet ca. 235,000 Kroner. Forrige Aar blev i London 30,678 Personer anholdte, fordi de havde været berusede paa offentlig Gade. Af dem var 9359 Kvinder.

Det vilde Kapløb mellem Atlanterhavsdamperne fortjattes. Den sidste Rekord er nu sat af Cunard-Linjens nybyggede Oceanfløyer *Lucania*, der paa sin fornylig tilendbragte Rejse havde tilbagelagt Afstanden mellem Irland og New-York paa 5 Dage 3 Timer og 45 Minuter.

Enhver Billardkugle koster et Menneskeliv. Denne forbløffende Meddelelse, der naturligtvis kommer fra Spleenlandet, begrundes paa følgende Maade: „Enhver Billardkugle af god Kvalitet koster to Pund Sterling. Det er imidlertid ikke Alt. Elefanttænderne blive af Karavaner bragte fra det Indre af Afrika til Kysten under Ledelse af Arabere. Hver stor Karavane osrer mindst hundredeogtrede Menneskeliv paa Strabadser og Kamp med de Indfødte, og tredive Mennesker bukke gjennemsnitlig under for Feber. Jagten paa Elefanter kræver desuden ca. ti Menneskeliv. Og en Elefanttand hder gennemgaaende kun Materiale til to gode Billardkugler.“

Tjenestetjendet i London har nu faaet sit eget Blad, *The Servants' Own Paper*, der indeholder Fortællinger, Bink om Husholdningen, Svar paa Spørgsmaal og Artikler om saglige Interesser.

Dødsfald.

Anna Stina Pehrson, født i Folkärna, Dalarne, Sverige, den 23de Januar 1855, afgik ved Døden i By Sogn, Sverige, den 19de September 1893.

Den Afsøde annammede Evangeliet i 1892 og døde som en trosfast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold.

En paafaldende Kontrast.....	17	Korrespondance.....	26
Konferencen i Kjøbenhavn.....	21	Jøderne i Østeuropa.....	27
Medlidenshed.....	22	Fornærmelser.....	30
Red. Anm.		Farvel til Danmark (Boesi).....	31
Herrens Hensigter med os.....	24	Blandinger.....	32
Afløsning.....	25	Dødsfald.....	32
Afløsning og Bestikkelse.....	25		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sanft Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).